

ΣΚΥΡΟΠΟΙΪΑ ΤΗΣ ΚΥΘΡΕΑΣ

Ι. ΦΙΛΙΠΠΙΔΗ

Στά τελευταία δεκαπέντε περίπου χρόνια δημιουργήθηκε στους πρόποδες του Πενταδακτύλου, κοντά στα άσβεστοκάμινια ή βιομηχανία της σκυροποιΪας.

Στην αρχή σ' ένα βουνό κοντά στον Κουτσοβέντην βρέθηκε ένας σαποκαγιάς, που ήταν σαν άλεσμένη πέτρα. Κατ' αρχάς έστρώνετο στους δρόμους και διαδρόμους και μετά έχρησιμοποιήθη για τσιμεντοκουγκρί. Οί κτιστάδες έλεγαν ότι αυτό τὸ υλικό έχει 40% άσβέστη. Τὴν δουλειάν αυτήν τὴν εξεμεταλλεύθησαν οί κάτοικοι τοῦ πῶ φτωχοῦ χωριοῦ, τοῦ Κουτσοβέντη και πλούτισαν. Τρόπος τοῦ λέγειν βέβαια.

Μπόρεσαν και έκτισαν ὅπως πρέπει υγιεινές κατοικίες που δέν είχαν.

Τὴν πρωτοβουλιάν τῆς άλέσεως τῆς πέτρας τὴν πήραν οί Μασκρηδες που έφεραν μηχανήματα που άλεθον τὴν πέτραν σέ διάφορα μεγέθη. Ὑστερα και άλλοι και μεγάλωσε ἡ δουλειά. Αυτόκίνητο καθημερινώς μετέφεραν τὰ σκύρα διά άσφαλτοστρωσιν δρόμων και διά οικοδομικούς σκοπούς.

Ἐτσι ἡ σκυροποιΪα και άσβεστοποιΪα στάθηκαν οί δυό βιομηχανίες που άπασχολούσαν πολλές οικογένειες τῆς Ἄνω Κυθρέας.

Λαϊκή ποίηση

ΜΑΡΤΙΟΣ

Σκουραῖ ἡ φύση
χάση κι' ὁμορφιά,
στήν Κύπρο άπ' άκρη σέ άκρη,
κι' άπ' τὸν ξενιτεμένο μοναχά
κυλά θερμὸ τὸ δάκρυ.

Ὅταν ξυγώνει ἡ Ἄνοιξη
θυμάτε τὸ χωριό του,
και με παράπονο πικρὸ
θρηνεῖ τὸν χωρισμό του.

Ὅσον ἄμμο έχει θάλασσα
κι' ὁ οὐρανὸς άστέρια,
τόσες εὐχές θά κάμω,
ἵσως τ' άκούσει ὁ Θεὸς
ξένος νὰ μὴ πεθάνει.

ΣΑΒΒΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ
(άπό τῆ Συρακιανῆ τῆς
Κυθρέας και άπό 16
χρονῶν στίς Η.Π.Α.)

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΠΕΡΝΑ

Οί μέρες περνᾶνε
κι' ὁ ἥλιος δίνει
Οί άνθρωποι ξεχνᾶνε
κι' ἡ άγάπη σβύνει.

Οί νέοι γερνᾶνε
κι' οί γέροι πεθαίνουν
Οί πόρτες σφαλᾶνε
κι' οί άνθρωποι φεύγουν.

Οί θάμνοι θεριεύουν
και πνίγουνε τ' άνθη
Τὰ ὀρθά λιγοστεύουν
πληθαίνουν τὰ λάθη.

Οί αλιεῖδες σκουριάζουν
και σπάζουν μιὰ μέρα
κι' ελεύθερα τότε
θά πνεύσει ὁ άγέρας.

ANNA AMERIKANOU
Τύμπου.